19/06/2020

Μητροπολίτης Κισάμου: Άρχισε η αντίστροφη μέτρηση;

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Κισάμου και Σελίνου

Επίκαιρο άρθρο με τίτλο ” Άρχισε η αντίστροφη μέτρηση;” το οποία εστιάζει σε έκθεση της Κομισιόν η οποία αναφέρεται στο ανησυχητικό φαινόμενο της υπογεννητικότητας στη χώρα μας δημοσιεύει σήμερα ο Σεβ. Μητροπολίτης Κισάμου και Σελίνου κ. Αμφιλόχιος.

Μεταξύ άλλων, ο Σεβασμιώτατος, τονίζει:

“Τι φταίει αλήθεια; Η Πολιτεία, από μόνη της, μπορεί να λύσει το πρόβλημα με την λήψη ευεργετικών μέτρων στήριξης της οικογένειας και της πολύτεκνης οικογένειας; Σαφώς και η Πολιτεία οφείλει να αναλάβει το μερίδιο της δικής της ευθύνης, πριν είναι αργά. Εάν δεν είναι ήδη. Μια Πολιτεία εξάλλου που όλη αυτή την περίοδο της λοιμικής νόσου πήρε τόσα μέτρα και, με περισσή ομολογουμένως επιτυχία, διαφύλαξε την υγεία των πολιτών της, θα ήταν τραγικό εάν δεν αντιλαμβανόταν ότι οφείλει, εδώ και τώρα, να λάβει σειρά ενισχυμένων, ευεργετικών μέτρων. Να κηρύξει σταυροφορία, για την στήριξη της Ελληνικής οικογένειας, ως ανάχωμα στο μείζονος σημασίας θέμα της υπογεννητικότητας. Θέμα που, εάν δεν αντιμετωπιστεί όπως επισημαίνουν οι ειδήμονες και οι σχετικές μελέτες σε λιγότερα από 30 χρόνια, θα μετατραπεί σε πρόβλημα μείζονος σημασία που θα αγγίξει και την εθνική μας υπόσταση. Τρομάζει κανείς και μόνο στην σκέψη

και τις συνέπειες… Φτάνει όμως η λήψη μέτρων από την Πολιτεία; Ταπεινά φρονούμε πως όχι”.

Αναλυτικά το κείμενο:

Σοκάρουν τα στοιχεία της Κομισιόν για την Χώρα μας, σε σχέση με την υπογεννητικότητα και την γήρανση του πληθυσμού της. **Η Ελλάδα κατατάσσεται στις πρώτες θέσεις μεταξύ των Κρατών-Μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης σε γηράσκοντα πληθυσμό**. Σύμφωνα με μελέτη-στοιχεία της Κομισιόν, η Ελλάδα γερνάει με γρήγορους ρυθμούς με ένα πληθυσμό που φθίνει ραγδαία, έχοντας βυθιστεί σε ποσοστά γεννήσεων πολύ χαμηλότερα από τα απαιτούμενα για να διατηρηθεί ο πληθυσμός σταθερός. Σύμφωνα με πρόσφατη μελέτη σε κάθε γυναίκα θα έπρεπε να αναλογούν τουλάχιστον 2,1 παιδιά, ωστόσο σχεδόν σε καμία περιοχή της Ευρώπης δεν υπάρχουν τέτοια ποσοστά, ενώ σε κάποιες το ποσοστό διαμορφώνεται κάτω από το 1,25. Στις περιοχές αυτές κατατάσσεται και η Ελλάδα. Όπως προκύπτει από τα αποκαλυπτικά και ιδιαίτερα ανησυχητικά ευρήματα της μελέτης, στην Χώρα μας το 1960 το ποσοστό γονιμότητας ήταν 2,23. Την δεκαετία του 1970 ανέβηκε στο 2,4. Με την είσοδο στην Ευρωζώνη, παρά την άνοδο του βιοτικού επιπέδου, το ποσοστό “βούτηξε” στο 1,25 και σήμερα διαμορφώνεται γύρω στο 1,35. Δηλαδή χαμηλότερα από το μέσο Ευρωπαϊκό όρο του 1,55.

Τα στοιχεία είναι αμείλικτα και δείχνουν ότι το 2018 (τελευταία διαθέσιμα συγκριτικά δεδομένα από την Eurostat) οι γεννήσεις στη Χώρα μας έφτασαν τις 86.000, ενώ οι θάνατοι ήταν 120.000. 34.000 περισσότεροι θάνατοι από γεννήσεις. Το κλίμα δηλ. έχει προ πολλού αναστραφεί, ωστόσο οι προβλέψεις για το 2070 είναι ανατριχιαστικές, καθώς δείχνουν μια Χώρα γερόντων. Τι συνεπάγεται αυτό πρακτικά, εκτός των άλλων συνεπειών και για την οικονομία; Σήμερα σε 100 εργαζόμενους αναλογούν περίπου 40 ηλικιωμένοι και ήδη το σύστημα δοκιμάζεται οριακά. Το 2070 η αναλογία θα έχει διαμορφωθεί σε 100 εργαζόμενους να αναλογούν περίπου 65 ηλικιωμένοι άνω των εξήντα πέντε (65) ετών. Προφανείς οι συνέπειες και οι επιπτώσεις, όχι μόνο στην οικονομία, αλλά για την Χώρα.

Ζοφερό και αβέβαιο το μέλλον. Τα παιδιά και οι έφηβοι δεν θα ξεπερνούν το 12% του πληθυσμού, η μέση ηλικία των κατοίκων θα αγγίζει τα 50 έτη και οι οικονομικά ενεργοί πολίτες θα είναι στην καλύτερη περίπτωση 3,7 εκατομμύρια, στα επόμενα 30 χρόνια. Ο εν δυνάμει οικονομικά ενεργός πληθυσμός (ηλικίες 20 έως 69 ετών) θα μειωθεί, από 7 εκατομμύρια που ήταν το 2015, σε 4,8-5,5 εκατομμύρια το 2050, ενώ ο πραγματικά ενεργός πληθυσμός δεν θα ξεπερνά τα 3,7 εκατομμύρια. Το 2050 υπολογίζεται ότι τα άτομα ηλικίας άνω των 65 ετών θα

αποτελούν το 1/3 του πληθυσμού (από 20,7% που είναι σήμερα), ενώ, αντίθετα, τα άτομα ηλικίας έως 14 ετών θα είναι το 10-12% του πληθυσμού, από περίπου 14% σήμερα. Η μέση ηλικία αναμένεται να αγγίξει τα 50 έτη, από τα 44 έτη. Είναι ενδεικτικό ότι, παρά την αύξηση του προσδόκιμου ζωής και την βελτίωση των συνθηκών διαβίωσης, ο πληθυσμός στην Χώρα μας, σύμφωνα με προβλέψεις της Εθνικής Στατιστικής Υπηρεσίας, θα μειωθεί κατά περίπου 300.000. Συγκεκριμένα, ο πληθυσμός της Ελλάδας το 2050 δεν θα ξεπερνά τα 10.778.997 από 11.082.751 που ήταν το 2005, με τις αισιόδοξες προβλέψεις, ή –με βάση το κακό σενάριο– τα 8,3 εκατομμύρια!

Προσπαθώντας, πέρα από τις μελέτες και τους αριθμούς, να συνειδητοποιήσω την τραγικότητα των συνεπειών αυτών στο άμεσο μέλλον της Πατρίδας μου νιώθω πως τελικά η πιο επικίνδυνη «νόσος» για το μέλλον Της είναι η υπογεννητικότητα. Πως αυτή η αμείλικτη πραγματικότητα μοιάζει να απειλή το DNA αυτού του λαού, την Ελληνικότητα του. Πως, εάν δεν ανατραπεί η θλιβερή αυτή πορεία, σε λίγες μόλις δεκαετίες θα μιλάμε για μια.. «άλλη Ελλάδα». Μια Χώρα γερόντων, ανήμπορη και αδύναμη όχι μόνο να υποστηρίξει την οικονομία της, αλλά κυρίως την ταυτότητα της.

«Η λύση είναι η εισαγωγή πληθυσμών. Οι μετανάστες και οι πρόσφυγες μπορούν να λύσουν το πρόβλημα της πληθυσμιακής συρρίκνωσης», επιχειρηματολογεί αξιόλογος συνομιλητής μου. «Διαχρονικά, από την αρχαιότητα, η Ελλάδα υπήρξε τόπος φιλόξενος, χωνευτήρι πολιτισμών», απάντησα και συνέχισα την σκέψη μου: «100.000 και πλέον παιδιά μεταναστών και προσφύγων μεγαλώνουν ανάμεσα μας, πηγαίνουν σε σχολεία, ονειρεύονται και κτίζουν το μέλλον τους σε τούτη την Πατρίδα. Εξάλλου το πνεύμα του Ελληνισμού ήταν και παραμένει οικουμενικό. Το θέμα όμως δεν είναι αυτό. Το ζητούμενο είναι τι φταίει και φτάσαμε ως εδώ; Πως εξηγείται να αυξάνεται το προσδόκιμο ζωής, να βελτιώνονται οι συνθήκες διαβίωσης, να ανεβαίνει το βιοτικό επίπεδο και αντί να αυξάνεται ο πληθυσμός της Χώρας να μειώνεται τόσο δραματικά και επικίνδυνα. Επιπρόσθετα, η συρρίκνωση των Ελληνικών οικογενειών στη Χώρας μας δεν σηματοδοτεί και την συρρίκνωση του Ελληνισμού. Εάν ναι, τι συνεπάγεται αυτό για την επόμενη μέρα»; διερωτήθηκα.

Τι φταίει αλήθεια; Η Πολιτεία, από μόνη της, μπορεί να λύσει το πρόβλημα με την λήψη ευεργετικών μέτρων στήριξης της οικογένειας και της πολύτεκνης οικογένειας; Σαφώς και η Πολιτεία οφείλει να αναλάβει το μερίδιο της δικής της ευθύνης, πριν είναι αργά. Εάν δεν είναι ήδη. Μια Πολιτεία εξάλλου που όλη αυτή την περίοδο της λοιμικής νόσου πήρε τόσα μέτρα

και, με περισσή ομολογουμένως επιτυχία, διαφύλαξε την υγεία των πολιτών της, θα ήταν τραγικό εάν δεν αντιλαμβανόταν ότι οφείλει, εδώ και τώρα, να λάβει σειρά ενισχυμένων, ευεργετικών μέτρων. Να κηρύξει σταυροφορία, για την στήριξη της Ελληνικής οικογένειας, ως ανάχωμα στο μείζονος σημασίας θέμα της υπογεννητικότητας. Θέμα που, εάν δεν αντιμετωπιστεί όπως επισημαίνουν οι ειδήμονες και οι σχετικές μελέτες σε λιγότερα από 30 χρόνια, θα μετατραπεί σε πρόβλημα μείζονος σημασία που θα αγγίξει και την εθνική μας υπόσταση. Τρομάζει κανείς και μόνο στην σκέψη και τις συνέπειες… Φτάνει όμως η λήψη μέτρων από την Πολιτεία; Ταπεινά φρονούμε πως όχι.

Αλλαγή νοοτροπίας χρειάζεται. Αλλαγή στάσης και αντίληψης για την ζωή. «Ευτυχία, διάβαζα κάπου, είναι η απόλαυση του εαυτού μας. Να είμαι ευτυχισμένος που είμαι μόνος μου και άνετα με τον εαυτό μου». Νομίζω εδώ ακριβώς είναι το πρόβλημα. Πιστέψαμε πως, τελικά, ευτυχία της ζωής είναι να χτίσουμε ένα κόσμο γύρω από το «εγώ» μας, τα θέλω και τις επιθυμίες μας. Ένα κόσμο με δικαιώματα, χωρίς υποχρεώσεις, με θέλω, χωρίς προσφορά. **Στον βωμό των «ατομικών δικαιωμάτων» συνθλίψαμε την αγάπη και την θυσία. Αναζητήσαμε το νόημα, την ομορφιά και την χαρά της ζωής στην ικανοποίηση των ακόρεστων επιθυμιών μας και των πλασματικών αναγκών μας και όχι στο δόσιμο, το άνοιγμα και το μοίρασμα. Στον δημόσιο και ιδιωτικό βίο κυριάρχησε το φαίνεσθαι και όχι το είναι.** Απαξιώσαμε τις παραδεδομένες αξίες. Τις ρίζες μας. Την οικογένεια ως κύτταρο ζωής και ανθοκήπιο, πηγή χαράς και ευτυχίας. «Η ευτυχία δεν βρίσκεται στον περιορισμό αλλά στον έλεγχο του εαυτού σου», θα πει ο Ντοστογιέφσκι και θα συμπληρώσει: «Πρέπει να αγαπάς την ζωή περισσότερο από το ίδιο το νόημα της ζωής». Μήπως λοιπόν, πριν αρχίσει η αντίστροφη μέτρηση και εάν δεν έχει ήδη αρχίσει, χρειάζεται ο καθένας μας από το μετερίζι του να συνειδητοποιήσει το μερίδιο της δικής του ευθύνης; Να κατανοήσει δηλ. πως ζωή θα πει «όχι να υπάρχεις και επιπλέον να αγαπάς, αλλά να υπάρχεις μόνο επειδή αγαπάς και στο μέτρο που αγαπάς»;